

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **P. Č.,** zastoupeného Mgr. Janem Oswaldem, advokátem, se sídlem Bílkova 132/4, Praha 1, proti žalované: **Všeobecná zdravotní pojišťovna**, se sídlem Orlická 4, Praha 3, o ochraně před nezákonným zásahem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8. 10. 2009, č. j. 6 Ca 357/2008 - 32,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8. 10. 2009, č. j. 6 Ca 357/2008 – 32 **se zrušuje** a věc **se vrací** Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 8. 10. 2009, č. j. 6 Ca 357/2008 - 32 (dále jen „napadené usnesení“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu (žalované).

V žalobě podané ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích stěžovatel uvedl, že navrhuje zahájit u městského soudu řízení na ochranu proti *„pokynům a donucování“* ze strany žalované. Opakovaně se totiž žalovaná na stěžovateli dožaduje, aby uznal vyúčtování pojistného za platební výměr a na základě toho si rozšiřuje své právo předepsat dlužné pojistné a vymáhat penále a pojistné. Tyto následky podle stěžovatele trvají dodnes, neboť správní řízení bylo přes součinnost stěžovatele zahájeno opožděně, avšak vymáhaná pohledávka je předmětem exekučního titulu. Rovněž žalovaná *„dávala pokyny o počátku běhu promlčecí doby a lhůta promlčení byla v rozporu se zákonem, zjišťovala skutečnou výši pohledávky, ačkoliv jí byla známa výše pohledávky právě vyúčtováním nesplaceného*

pojistného". Kromě toho žalovaná podle stěžovatele vyměřila pojistné bez výměru a zkrátila práva stěžovatele ve správním řízení. Žalovaná donutila stěžovatele uznat penalizaci za nástroj úročení její pohledávky z nezaplaceného pojistného. Následky nebyly do dne podání žaloby odstraněny, neboť penalizace účtované pohledávky trvala přes zahájené exekuční řízení a úředně známou nesolventnost navrhovatele. Samozmocnění žalované ke stanovování podmínek promlčení i k uznání námitky promlčení jsou nástrojem vydírání pojištěnce a nerovných práv občanů. Namítané protiprávní postoje a pokyny žalované nejsou přezkoumatelné u odvolacího orgánu, je-li jím opět sama žalovaná, a jiným opravným prostředkům se žalovaná brání účelovými protinávrhy či manipulací s příslušností u soudu. Nelze se domáhat nápravy jinými prostředky, neboť o správním přezkumu se stěžovatel dozvěděl teprve nedávno. Odveta za odpor proti uvedeným nezákonnostem činí žalovaná podle názoru stěžovatele prostřednictvím exekutora, který s nemalými náklady zjišťuje nesolventnost stěžovatele. V petitu žaloby stěžovatel navrhl, aby městský soud rozhodl, že se *„přikazuje obnovit stav před zásahem – před zahájením správního řízení, bylo-li opožděné, a to ke dni 13. 11. 2006, v němž stěžovatel podal návrh soudu za vynesení práva žalované z pojistného, když pojišťovna utajovala či se bránila povinnosti zahájit správní řízení, přestože podmínky k tomu k tomu byly naplněny*".

Usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 1. 10. 2008, č. j. 10 Ca 181/2008 - 3 byla žaloba z důvodu místní příslušnosti postoupena Městskému soudu v Praze.

Usnesením městského soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 6 Ca 357/2008 – 15 doručeném stěžovateli dne 14. 8. 2009 bylo stěžovateli uloženo, aby ve lhůtě třiceti dnů ode dne doručení tohoto usnesení žalobu upřesnil a doplnil tak, aby obsahovala náležitosti stanovené zákonem. Zároveň byl stěžovatel poučen, že nebude-li žaloba ve stanovené lhůtě a v požadovaném rozsahu doplněna, soud žalobu odmítne (§ 37 odst. 5 s. ř. s.). V odůvodnění tohoto usnesení městský soud uvedl, že stěžovatel neoznačil konkrétní okolnosti, ve kterých spatřuje nezákonné pokyny a donucování ze strany žalované, nevylíčil konkrétně rozhodující skutečnosti, neoznačil důkazy, kterých se dovolává. Ze žaloby nebylo patrné, jaký stav má být žalovanou obnoven, a proto se ani návrh výroku rozsudku uvedený v žalobě nejeví jako dostatečně určitý. Proto městský soud stěžovateli uložil odstranění vad podání tak, aby bylo z žaloby patrné, k jakým konkrétním nezákonným pokynům a donucením vůči stěžovateli ze strany žalované došlo, a aby žaloba obsahovala vylíčení rozhodných skutečností, označení důkazů a dostatečně konkrétní návrh výroku rozsudku. Neuvedení těchto náležitostí žaloby přestavuje podle městského soudu takové nesplnění podmínky řízení, pro které nelze v řízení pokračovat.

Stěžovatel na tuto výzvu odpověděl přípisem ze dne 7. 9. 2009 doručeným městskému soudu dne 9. 9. 2009, v němž uvedl, že za odpůrce označuje *„správce pojistného ze zdravotního pojištění: územní pracoviště Svitavy, T. G. Masaryka 26 A, a územní pracoviště v Českých Budějovicích, Lannova 5*". Konkrétně dále uvedl, že správce pojistného ve Svitavách byl vyrozuměn stěžovatelem v lednu 2002, že nemůže dostát plnění ze zákonné povinnosti, přičemž stěžovatel uznal i pohledávku na pojistném. V listopadu 2006 stěžovatel podal k soudu ve Svitavách návrh na prohlášení úpadku, čímž se domáhal ochrany před věřitelem (žalovanou). Právní akty ze srpna 2007 vydané orgánem v Českých Budějovicích, nejsou svým obsahem platebními výměry, nýbrž nezákonnou exekuční

výzvou, neboť odpůrce je exekučním správním orgánem a v tomto oprávnění byl do té doby nečinný. Pohledávka vyčíslená v srpnu 2007 je skoro celá zaniklá, nehledě na doručované tzv. vyúčtování od roku 2005. Stěžovatel tyto úkony označil za nesrozumitelné výzvy, kterými se nezjišťovala výše pojistného de facto ani de iure, neboť již nebyl nejméně dva roky plátcem pojistného. Správce pojistného nevymáhal pohledávku včas a zákonným způsobem. Stěžovatel dále tvrdí, že žalovaný jednal v rozporu s ustanovením § 16 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb., které určuje pětiletou prekluzívní lhůtu pro předepsání neplaceného pojistného vymáhaného žalovaným na základě vykonatelného platebního výměru. Platebními výměry se podle názoru stěžovatele nevyměřuje pojistné, které nebylo vymáháno, nýbrž pojistné, které nebylo zaplaceno, přesto však tak žalovaná učinila. Opravný prostředek podaný u rozhodčího orgánu žalované nebyl účinný, protože nemohla být jeho předmětem námitka prekluze. Za důkazy pro svá tvrzení stěžovatel označil svá podání k Okresnímu soudu ve Svitavách a podání do Českých Budějovic, dále pak spisy Okresního soudu ve Svitavách sp. zn. Nc 2849/06 a Okresního soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 21 Nc 5792/08. V závěru svého doplnění konkretizoval návrh petitu své žaloby tak, aby soud rozhodl, že se *přikazuje odpůrcům obnovit stav před zásahem, před odpíráním procesního práva ze správního řízení, a to až ke dni 13. 11. 2006, v němž navrhovatel podal, sic beze všech náležitostí a příloh, soudu návrh na prohlášení úpadku a orgán VZP zůstal nadále coby správce pojistného i exekuční správní orgán neopodstatněně nečinný. Přičemž se má za prokázané, že spoléhal na ovlivnění rozhodování nezávislého soudu kdykoliv v budoucnu. Přikazuje se správnímu orgánu VZP ve Svitavách, aby k výše uvedenému dni zahájil správní řízení, má-li za to, že je na straně navrhovatele nesplněná povinnost ze zákona*".

Městský soud poté žalobu napadeným usnesením odmítl a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení. V odůvodnění uvedl, že stěžovatel neoznačil konkrétní okolnosti, v nichž spatřuje nezákonné pokyny a donucování ze strany žalované, nevylíčil konkrétní rozhodující skutečnosti a neoznačil důkazy, kterých se domáhá. Ze žaloby rovněž nebylo patrné, jaký stav má být před žalobou obnoven. Ačkoliv byl stěžovatel vyzván k doplnění náležitostí žaloby s odkazem na § 84 odst. 3 s. ř. s. a byl poučen o následcích neodstranění těchto vad, přičemž toto usnesení mu bylo řádně doručeno, nedošlo k odstranění vady žalobního návrhu tak, aby žaloba obsahovala přesné označení zásahu. Nebylo tedy zřejmé, jaký stav má soud nařídit obnovit. K požadavku, aby soud žalované přikázal zahájit správní řízení, městský soud uvedl, že není oprávněn zasahovat do činnosti správního orgánu tak, aby závazně přikazoval správním orgánům, kdy jsou povinni zahájit řízení. Správní řízení je zahájeno buď na základě návrhu, anebo z úřední povinnosti. Městský soud proto poukázal na ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a dovodil, že neurčitost žaloby je nedostatkem podmínky řízení, který je odstranitelný, avšak přes výzvu a poučení stěžovatel tento nedostatek neodstranil. V řízení tedy nebylo možno pokračovat a žaloba byla odmítnuta.

V kasační stížnosti proti napadenému usnesení a jejímu doplnění ustanoveným zástupcem (který se v doplnění označuje mylně jako „*opatrovník*" – pozn. NSS) stěžovatel uvedl, že napadá jak vedení řízení (nepříslušnost městského soudu), tak i nečinnost soudu od listopadu 2008 až do srpna 2009 přes stížnosti a návrhy podle ustanovení § 174a zákona o soudech a soudcích, a konečně skutkové i právní hodnocení posouzení základu věci. Podle názoru stěžovatele je žalovanou územní pracoviště žalované, nikoliv její centrála

v Praze. Konstrukce odůvodnění napadeného usnesení je v naprostém rozporu s úlohou nezávislého soudu, neboť se týká jen „odmítnutí" žaloby, nikoliv však věci samé. K samotnému důvodu pro odmítnutí žaloby stěžovatel uvedl, že náležitosti žaloby je označení zásahu [§ 84 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]., nikoliv jeho přesné označení. Podle názoru stěžovatele bylo označení zásahu součástí žaloby. Dále stěžovatel poukázal na to, že městský soud „*odstraňoval nesoulad petitu žaloby s hmotným právem*", což je nepřípustné. Městský soud nemohl odmítnout žalobu, pokud byla stěžovatelem řádně doplněna. V průběhu řízení stěžovatel nebyl řádně poučen o svých právech a zejména nebyl řádným způsobem vyzván k doplnění žaloby. Podle názoru stěžovatele městský soud v usnesení ze dne 6. 8. 2009, č. j. 6 Ca 357/2008 – 15 nesprávným způsobem vyzval stěžovatele k doplnění žaloby, neboť pouze obecně odkázal na ustanovení § 84 odst. 3 s. ř. s. Městský soud měl poučit stěžovatele přesněji o nedostatcích jeho podání, které byly soudu zřejmé. Stěžovatel navrhl, aby bylo napadené usnesení z uvedených důvodů zrušeno a věc vrácena k novému rozhodnutí městskému soudu.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost **je důvodná**.

V prvé řadě Nejvyšší správní soud podotýká, že pokud kasační stížnost směřuje proti usnesení krajského (v tomto případě městského) soudu o odmítnutí žaloby, pak podle konstantní judikatury platí, *je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 625/2005, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto považoval za důvod podání kasační stížnosti důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Podle ustanovení § 83 s. ř. s. je žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah; jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru, je žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen, a u obecní policie obec.

Ustanovení § 7 odst. 2 vymezuje obecnou místní příslušnost soudu ve správním soudnictví tak, že „*nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je* ***sídlo správního orgánu, který*** *ve věci vydal rozhodnutí v posledním stupni nebo* ***jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany***".

Podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen. Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. platí,

že nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

Podle ustanovení § 84 odst. 3 písm. a) – d) s. ř. s. musí žaloba mimo obecných náležitostí podání uvedených v ustanovení § 37 odst. 3 s. ř. s. obsahovat označení zásahu, proti němuž se žalobce ochrany domáhá, vylíčení rozhodujících skutečností, označení důkazů, jichž se žalobce dovolává, a konečně návrh výroku rozsudku.

K námitce stěžovatele, že městský soud nebyl místně příslušný k projednání žaloby, Nejvyšší správní soud uvádí, že tímto problémem se již dříve zabýval v rozsudku ze dne 16. 7. 2008, č. j. 3 Ans 8/2008 – 84, kde dovodil, že organizační složky Všeobecné zdravotní pojišťovny vyjmenované v § 12 odst. 1 zákona č. 551/1991 Sb., o Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, nejsou správními orgány ve smyslu § 4 odst. 1 s. ř. s. Soudem místně příslušným k projednání žaloby je tak soud určený ve smyslu ustanovení § 7 odst. 2 s. ř. s. podle sídla pojišťovny uvedeného v § 1 zákona č. 551/1991 Sb., o Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky. Městský soud tedy byl soudem věcně i místně příslušným k projednání žaloby stěžovatele.

K samotnému rozhodovacímu důvodu napadeného usnesení je třeba poukázat na to, že v judikatuře Nejvyššího správního soudu bylo již mnohokrát vyloženo, jaké náležitosti má obsahovat žaloba a jakým způsobem má soud postupovat v situaci, kdy žaloba postrádá náležitosti, které jsou nezbytné z hlediska jejího projednání. Konkrétně v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 (přístupný na www.nssoud.cz) Nejvyšší správní soud dospěl k názoru, že žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Dále z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56 vyplývá závěr, že při výkladu mezí práva na spravedlivý proces, stanovených soudním řádem správním (např. náležitosti žaloby, lhůta pro její podání, procesní podmínky), je v souladu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nezbytné šetřit jejich podstaty a smyslu a nezneužívat je k jiným účelům, než pro které byly stanoveny. *Odstraňuje-li soud vady žaloby, potom musí žalobce vždy k odstranění těchto vad vyzvat, stanovit mu k jejich odstranění přiměřenou lhůtu a poučit jej jednak o následcích nesplnění této výzvy a jednak o tom, jak má vadu odstranit.* ***Toto poučení přitom musí být konkrétní a diferencované v závislosti na individuální charakteristice žalobce, vůči němuž směřuje.***

V posuzované věci stěžovatel podal žalobu, v níž bylo pouze rámcově vylíčeno, jaké úkony žalované považuje za nezákonný zásah. I tak je ovšem ze samotné stěžovatelovy žaloby zřejmé, že směřuje proti vícero tvrzeným zásahům žalované, které se týkají stěžovatelova nezaplaceného pojistného za blíže nespecifikované období. Dále stěžovatel hovoří o určitém „platebním výměru“ v souvislosti s „během promlčecí doby“, a také o opožděném zahájení správního řízení (zřejmě exekučního řízení) a konečně o rozhodování odvolacího orgánu. Městský soud tedy vyzval stěžovatele ke konkretizaci

náležitostí žaloby v usnesení ze dne 6. 8. 2009, č. j. 6 Ca 357/2008 – 15, avšak učinil tak jen velmi obecným způsobem, který příliš nevycházel z uvedených skutkových okolností případu uvedených v samotné žalobě (srv. formulaci *„k jakým konkrétním nezákonným pokynům a donucením vůči stěžovateli ze strany žalované došlo“*). Jakkoliv Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že žaloba stěžovatele je obtížně srozumitelná a poměrně nejasná, postrádá tato výzva městského soudu dostatečně konkrétní poučení, jakým způsobem má stěžovatel formulovat doplnění žaloby, které tím spíše mělo být pro stěžovatele (který nebyl zastoupen advokátem) v jistém smyslu návodné. Stěžovatel na výzvu soudu k doplnění žaloby ve stanovené lhůtě reagoval a uvedl k tvrzenému zásahu další skutečnosti, především rámcově vymezil, že se jedná o platební výměry ze srpna 2007, které považoval za nezákonné exekuční výzvy, neboť pohledávku vyčíslenou v srpnu 2005 považuje za zaniklou (tzn. promlčenou). Stěžovatel konkretizoval i petit žaloby, a to především časově (kdy nastal podle jeho názor tvrzený zásah - k datu 13. 11. 2006), a zopakoval svou žádost o zahájení správního řízení. Za důkazy mj. označil svá podání k Okresnímu soudu ve Svitavách vedenému pod sp. zn. Nc 2849/06 a k Okresnímu soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 21 Nc 5792/08. Jakkoliv ani toto vymezení tvrzeného zásahu není dostatečně konkrétní, nelze stěžovateli za situace, kdy nebyl městským soudem dostatečně konkrétně poučen a vyzván, přičítat k tíži, že jím popsaný tvrzený zásah žalované ani nyní neodpovídá zákonným náležitostem žaloby dle § 84 odst. 3 písm. a) s. ř. s. a že stěžovatel soudu nedoložil např. opisy označených platebních výměrů, rozhodnutí odvolacího orgánu či svých podání k civilním soudům, které zmínil již v žalobě. Za této situace má Nejvyšší správní soud za to, že stěžovatel svým doplněním žaloby formálně splnil povinnost uloženou městským soudem, přestože v důsledku nejasnosti a obtížné srozumitelnosti jeho podání (včetně doplnění) nebyly jím označené zásahy žalované ani tak dostatečně specifikovány. Na tomto základě však nelze v souladu s právem omezit přístup stěžovatele k soudu a žalobu bez dalšího odmítnout pro neodstranitelný nedostatek podání. Městský soud měl za této situace stěžovatele znovu a konkrétněji vyzvat k doplnění rozhodných skutečností týkajících se žalobních tvrzení. Pokud takto městský soud nepostupoval, zatížil napadené usnesení vadou ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud dále poukazuje na konstantní judikaturu ve věcech žalob na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem či donucením správního orgánu, v nichž setrvale zastává názor, že pokud soud zvažuje naplnění jednotlivých znaků, kterými je definován nezákonný zásah, přičemž dospěje k závěru, že tomu tak v dané věci není, nejedná se o nedostatek podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nýbrž o nenaplnění definičních znaků nezákonného zásahu dle § 82 s. ř. s. V takovém případě není na místě odmítnutí žaloby, nýbrž její zamítnutí (srv. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2006, č. j. 3 Aps 3/2005 - 139, dále také obdobně ze dne 16. 3. 2007, č. j. 5 Aps 6/2006 - 47, přístupné na www.nssoud.cz). K samotným znakům zásahu se pak Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2008, č. j. 3 Aps 3/2006 - 54 (přístupný na www.nssoud.cz), v němž uvedl, že „zásah“ musí naplňovat mj. dva znaky: 1) musí jít o aktivitu (úkon), nemůže se jednat o pasivitu (nekonání) správního orgánu, a 2) úkon musí být pro osoby, vůči nimž směřuje, závazný tak, aby tyto osoby na základě tohoto úkonu byly povinny něco dát, konat, nekonat (opominout, zdržet se) či strpět.

V posuzované věci tedy bude městský soud povinen v následujícím řízení opětovně stěžovatele vyzvat k doplnění jeho žaloby o konkrétní skutečnosti vztahující se k žalobním tvrzením a doplněným skutečnostem. Stěžovatel by měl jmenovitě a zřetelně označit a konkretizovat tvrzený zásah, resp. všechny jednotlivé související či navazující zásahy žalované, proti nimž brojí, předložit kopie platebních výměrů či rozhodnutí odvolacího orgánu, na něž se v žalobě i jejím doplnění odvolává, a dále předložit kopie svých podání k Okresnímu soudu v Českých Budějovicích a Okresnímu soudu ve Svitavách a další doklady o jím tvrzených *„pokynech a donuceních“* žalované vztahující se k běhu promlčecí doby k předepsání a vymáhání pojistného podle ustanovení § 16 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů. Kromě toho by měl vysvětlit, které správní řízení a proč bylo podle jeho názoru zahájeno opožděně, a které další správní řízení by mělo být žalovanou podle jeho názoru ještě dále zahájeno a o jakém právu či povinnosti stěžovatele by v něm mělo být žalovanou rozhodnuto. Poté bude městský soud povinen posoudit ve smyslu výše citované judikatury, zda již žaloba splňuje náležitosti § 84 ve spojení s § 37 s. ř. s., a budou-li splněny, zda označené úkony žalované naplňují znaky zásahu (§ 82 s. ř. s.), a meritorně ve věci rozhodnout, popřípadě zvážit, zda žaloba není nepřípustná ve smyslu ustanovení § 85 s. ř. s.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnosti vyhověl a zrušil napadené usnesení městského soudu, přičemž mu vrátil věc k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). V něm bude městský soud vycházet ze závazného právního názoru vysloveného v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení a odměně ustanoveného zástupce rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 3. srpna 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu